

BLAGOSLOV ZEMLJE

1

udaramo
danomice udaramo
noću se divimo konačnom početku
uz odobravanje raspeća u petak

moja usta nisu moja
moje srce ne udara sa mnom
kroz osmijeh sebeizjelice

preduboko da bismo se odrekli gnjeva
proklinjemo svaku lopatu zemlje
pokoj vječni sebi darujemo
dok ponovno ne naiđemo
na razjedenu glavu

2

u mojim očima mulj
kojim rakovi natraške žure
dani povraćaju laž

tražeći čvor ludosti
pred sobom guram lubanju
ljudi se i dalje ponose
uglađenom lupinom

djevojka bez prstenja
oplođena oblakom

proglašavam se zmijom
vrebam rasporene utrobe
slast izgrizenih sisa
djecu u zatišju

3

pronađeni u mulju
rasplakani među šašem
pružamo ruke na uslišanje
silujemo riječi zbog opravdanja

majke su rađale robove
majke su rađale lopove
majke su rađale genije
i rijetko koja majka
rodi sina

preprodavali smo roditelje
uz prebrojavanje mrtvačkih glava
presvlačenje u zabezknutost

4

smalaksala žurba postidjenih
ljudi što preziru čovjeka
s vjerom u dostojanstvo

izdužen prosjak na pločniku
starac bez lijevog oka

prebolijevam otrcan kaput
šljunkom nagrizenе noge
ispružen prazan dlan

prezreni
prosjaci na lancima
prosjaci na drumovima
prosjaci među drugovima

sudbonosni prosjaci
nemir je naš svagdanji

5

pokopali smo čovjeka
jednostavna i sebi vjerna

grubošću utučeni
drskošću zbijeni
nezaštićeni

gladuši zemlje
gladu mučimo djecu
osuđujemo podzemlje
đavla pečemo na ražnju

tajanstveni bože
smrt u svome žaru
sagorijevajući pjevamo

BUĐENJE

predsoblje zimom zagrizeno
možda je noćas padao snijeg
košuto s livada zelenih
ucviljena nado

zime su ovdje dosadne
proljeća prekomjerna

perivojima šetaju anđeli
naši se pređi obrezivahu

zgražanje nad ištipanim jutrom
promašen vrisak za nestalim opravdanjem
ludovanje za gorućom osvetom

više ne obožavam izbezumljen prazninu
naslućujem nečujno prerastanje u žbunje
na mahovini ležaj izbjeglice

PRED VLASTITOM TAJNOM

borbeno zamahnu rukom
ovijenom glavom bio bi samostojniji
uspavan ljepotom gušen bezbrižnošću
zašto u neplodnim vinogradima
stalno nečija pjesma

ne smije maknuti iz udubine
dosta je bilo prosjačenja vedrine

pod prozorom promašen krik

prijatelji podrhtavaju li vaša srca
dobrotvori dosta zamaranja glavoboljom
slomite slučajno pronađen ključ
da ne mutim začaran krug

OTKRIVENJE

nisu ga proganjali
mjesta je mijenjao zbog sebe
nad svijetom valja biti oprezan

dok mu se opijen smijao
spremala se najpodlija varka
ptice zaboraviše svoju melodiju
izgubljena vedra privlačnost životinja
goli trzaj svačijeg svrgnuća

prva se uvreda teško oprašta
čovjek nije lutka

vječiti bogalju
smrt ne zna za šalu
suze znače pomirenje

ZIJEV HLADOVINE

cvrkut zaboravljene ptice
pregažen mrav ispod klupe
sladunjava šaputanja

ciganka s bijelim mišem
prodaje nečiju sreću

zaljubljenici kriju obraze

pjesnik zasjenjuje laž
nagriza opustjele klupe
stenje razbludnim mrakom
izigrava krvave ruke

izgubio se u koprivama
zadivljen novom bradavicom

IZGONIM TUĐINCA

jer nikad nisam svoj
sa sobom i prijateljem
grijehom i prilikama
pjesmom i šalama

vičite na me pobožni ljudi
izdani napuklom šutnjom
prokleti zalogajem
ukleti lutanjem

bog i životinja
životinjski bože
izjedaš sebe samog

dok gosti pjevaju
zagrljeno nijemi
pobješnjeli i blijedi

